

Akvabely doplávaly z Hradce do Plzně

Jedna z nejlepších her minulého roku vydobyla Davidu Drábkovi místo v Divadle J. K. Tyla.

Vedení Divadla J. K. Tyla mělo o Akvabelách Davida Drábka pochybnosti. V klubu komorního divadla je s nejmladšími herci nastudoval jejich vrstevník Vilém Dubnička. Pánové Burian a Pavlovský dokonce zpochybnili existenci inscenace. Po premiéře, která se uskutečnila jen díky podpoře plzeňského Stocku, Nadačního fondu pro kulturní aktivity občanů Plzně a Nadace 700 let Plzně, naštěstí změnili názor. Moudře. Dali zelenou jednomu představení do měsíce. Plzeňská divadelní revue avizuje ale už na březen dvě, na duben tři. Bodejť ne. Akvabely jsou od premiéry beznadějně vyprodány! Osobně jsem po české premiéře v Hradci Králové (režie Vladimír Morávek) tipoval Akvabely za dramaturgický objev na Hru roku 2005.

Ceny A. Radoka se budou rozdávat 18. března, tak uvidíme. Morávek některé významy textu po svém domyslel, v zámlkách obrazově dopověděl. Divákovi ovšem Drábkovo poselství poněkud zkomplikoval.

Původnímu smyslu autorovy výpovědi vrátil text velice výmluvně Dubnička. Odmyslím-li příběh tří kamarádů, televizního moderátora Kajetána (Michal Štěrba), pedagoga Pavla (Bronislav Kotiš) a podivína Filipa (Zdeněk Rohlíček), kteří traumata osobního života a společenského znechucení řeší synchronizovanými figurami v bazénu, jsou Akvabely určeny (vlastně bych měl správně napsat „akvabeli jsou určeni“ :-)) nám všem.

Drábek je blížencem slušných lidí. Ti jsou en bloc i bez předvolební kampaně, která jako bubák již straší další pestrobarevnou květinovou, ovocnou i ptačí epidemií, politikou zklamání. Ironie Akvabel je úsměvná, místy ale v zamýšleních o proměně kulturnosti v „reality odvar“ bolestná. A nejenom proto, že v autorově fantazii se Filip proměňuje ve vydru. Nad hradeckou inscenací stojí plzeňská chvályhodnou srozumitelností, a také důvěryhodnějším zvládnutím pohybu „ve vodě“. Rohlíček, Štěrba a Kotiš předvádějí opravdové figury.

Jejich hereckou dominanci velice přiměřeně doplňují Klára Kovaříková (Edita), Andrea Černá (Markéta) - obě bohužel ani jednou v plavkách, pro libůstky partnerů nemají pochopení. V inscenaci je to domyšleno až do smutných konců jejich vztahů.

V dalších rolích se neztratili ani Jan Malěř (Ivan), Ludmila Čermáková (První), Ivana Říhová (Druhá a Paní Magda) a další.

Akvabely mohou jít části publika proti srsti: výrazivem cool dramatiky, panu prezidentovi ODS aktuálně i reflexí bisexuality a homosexuality. Vezměme tedy inscenaci tak, že je určena oné větší části diváků - o co tolerantnější, o to zklamanější.

Jiří P. Kříž PRÁVO, Plzeňský kraj 23. 2. 2006j

David Drábek / AKVABELY - premiéra 10. 1. 2006 v klubu Komorního divadla

KÉŽ BY AKVABELY ŠPLÍCHLY ŽIVOU VODU NA KLUB...

Akvabely v roce 2004 označila Nadace A. Radoka za nejlepší původní českou divadelní hru. Tato melancholická komedie postrádá motivickou sevřenost, ruku si v ní podávají vtipné repliky s banální slovní vatou (dramaturgie Marie Caltové tu znamenitě zapracovala k ucelenější podobě), absurdita života s jeho tragikou, iracionalita (nebo mýtus?) s pokřivenou tváří dneška, iluze soukromí s masovou otevřeností. Zkrátka podle sociologa Seana Cubitta se lidské vztahy globalizují a intimita medializuje. Akvabely to reflektují v plné míře. A tak tři přátelé nacházejí své ryzí přátelské soukromí ve vodním baletu, ale pak podléhají deformaci rozkolísané doby. Heterosexuál Kajetán, televizní bavič, zažívá deziluzi ve vztahu se svým intimním přítelem Ivanem a přítelkyní Edit, kterou zcela zpitoměla televizní reklama. Sám zoufale moderuje bezduché star-soutěže. Pavel je deprimován vysokoškolským prostředím, kde působí, i odchodem manželky Markéty. Filip mysticky splývá s vodou a pozvolna se převtěluje ve vydru. Nic nekončí ani nezačíná, v detailech se můžeme chopit naděje, že život ještě prožíváme, že se ještě můžeme normálně zasmát, ale málokdy bezstarostně, můžeme věřit ve věčnou sílu přirozeného bytí. Svědky zázraku se však staneme – co z textu, o jehož jednoznačné kvalitě si dovolím zapochybovat, vykřesaly režie (Vilém Dubnička), vynikající choreografie (Irena Bartošová), nádherná iluzivní scéna (Matěj Němeček) podpořená kostýmy Lenky Poláškové a ovšem koncert základního hereckého septetu, to byl jedinečný akt **vzkříšení**. Lehkost, bezprostřednost, hravost, pohybová přirozenost, samozřejmě nadsázka bez přehrávání a křeče živě probleskovaly celým představením. Frustrovaný, zápasící Kajetán (Michal Štěrbá), Pavel ztrácející iluze i vitalitu (Bronislav Kotiš), jemný gay (Jan Malěř), Edita bičující se k exaltovanosti (Klára Kovaříková), unavená a rozčarovaná Markéta (Andrea Černá) i paní Magda, směšná a politováníhodná aktréka soutěže star (Ivana Říhová) dokonale vzkřísili text Akvabel, vykouzlili divadlo i divácky vděčné představení.

Viktor Viktora, PLZEŇSKÝ DENÍK 25. 1. 2006

Citace z **Výroční zprávy DJKT za rok 2006**

Svůj význam pro budoucnost má inscenace současné české hry **Akvabely**, která vznikla z iniciativy mladších členů souboru a reprizuje se v prostředí Divadelního klubu. **Přes jisté nedostatky v profesionálním uchopení některých prvků komunikuje živě s publikem**, pro které je určena, a poutá pozornost části mladé generace k další tvorbě DJKT.